

70 Internationale
Filmfestspiele
Berlin

Berlinale Special
Gala

INSPIROVÁNO SKUTEČNÝM ŽIVOTNÍM PŘÍBĚHEM

ŠARLATÁN

FILM AGNIESZKY HOLLAND

V KINECH OD 20. SRPNA 2020

„Když jsem začal rozšiřovat vlastní rodokmen, narazil jsem na krátké vyprávění mé tety věnované Mikoláškovi, a bylo to velice zajímavé. Chtěl jsem zjistit více, proto jsem se vydal bádát do archivů, zpovídal jsem příbuzné, přečetl si Vzpomínky přírodního léčitele...“

MARTIN ŠULC

autor námětu

„Při hledání názvu filmu jsme vyšli z pátrání v dobových člancích. Slovo šarlatán v nich pro Jana Mikoláška používali poměrně často a pejorativně. Je to ale taky trochu pohádkový název, šarlatán může být trochu i kouzelník.“

MAREK EPSTEIN

scenárista

„Způsob, jakým se v příběhu odkrývají osobnostní rysy Jana Mikoláška, má v sobě určité tajemství, které vás chytí a nepustí až do posledního okamžiku. Bylo mi hned jasné, že tento film musí vzniknout.“

ŠÁRKA CIMBALOVÁ

producentka

„Mikolášek léčil miliony pacientů. Lidé na něj stáli fronty, posílali mu dopisy s žádostí o radu. Ve filmu představuje dávání naděje lidem a pomoc, kterou jim je schopen poskytnout, jeho štěstí, zároveň však bojuje se svým démonem, pudovým zlem, které v něm je.“

AGNIESZKA HOLLAND

režisérka

ŠARLATÁN

Agnieszka Holland

Inspirováno skutečným životním příběhem

ČESKO/IRSKO/POLSKO/SLOVENSKO

SVĚTOVÁ PREMIÉRA: 27. 2. 2020

PREMIÉRA V ČR: 20. 8. 2020

ŽÁNŘ: životopisný/drama

HRAJÍ: Ivan Trojan, Josef Trojan, Juraj Loj, Jaroslava Pokorná, Daniela Voráčková, Melika Yildizová, Martin Myšička, Jiří Černý, Miroslav Hanuš, Tomáš Jeřábek, Václav Kopta, Jan Budař

Režie snímku, který má ambice zviditelnit originální životní příběh i za hranicemi České republiky, se ujala uznávaná režisérka Agnieszka Holland. Držitelka Českého lva, Stříbrného medvěda, ale i tří nominací na Oscara na nabídku podílet se na tomto filmu kývla velmi rychle. „Zaujal mě scénář a určitou roli hrála i moje zkušenost z předchozího natáčení s českým štábem. Chtěla jsem na ni navázat,“ vysvětlila významná polská režisérka.

Film inspirovaný životem skutečného léčitele Jana Mikoláška

představuje Ivana Trojana v roli, jakou si držitel šesti Českých lvů ještě neměl možnost vyzkoušet. „Byla to asi nejsložitější postava, jakou jsem kdy ve filmu hrál. Zvláštní a velmi rozporuplná. Mikolášek je během jedné scény schopen sympatie získat a hned je zase ztratit, a to se obrátí třeba třikrát,“ popsal Trojan postavu člověka, jehož život inspiroval scenáristu Marka Epsteina k vytvoření velmi intimního příběhu na pozadí zásadních dějinných událostí. Jana Mikoláška provází téměř celým filmem léčitelův asistent a životní partner v podání slovenského herce Juraje Loje. „František je mladý muž, který přišel hledat práci, a jeho odvaha, sebejistota a chuť žít ho určitým způsobem předurčily k tomu, aby se stal pomyslným pilířem v životě Mikoláška,“ dodal Loj.

Roli Mikoláška v mladším věku svěřila režisérka synovi Ivana Trojana - Josefu Trojanovi. „Mikolášek prožívá významný vnitřní svár a je to velice komplikovaná osobnost. Jeho emoční vypětí je velké, a tak bylo nutné, aby se do něj člověk opravdu hodně ponořil a pochopil, co je vlastně zač,“ svěřil se mladý herec, pro nějž byla role velkou výzvou a zážitkem.

Producentsky se na snímku podíleli Šárka Cimbalová (Marlene Film Production) a Kevan Van Thompson (producent filmu Králíček Jojo, který byl nominován na Oscara), za Irsko Mike Downey (předseda Evropské filmové akademie) a Sam Taylor, za Polsko Klaudia Śmieja-Rostworowska, která produkovala například snímek Pan Jones, a za Slovensko Livia Filusová.

Snímek Šarlatán má tak evropské rozměry a jeho světová premiéra proběhla za účasti herců a tvůrců na Mezinárodním filmovém festivalu Berlín 27. 2. 2020. Celosvětovým distributorem se pak stala společnost Films Boutique.

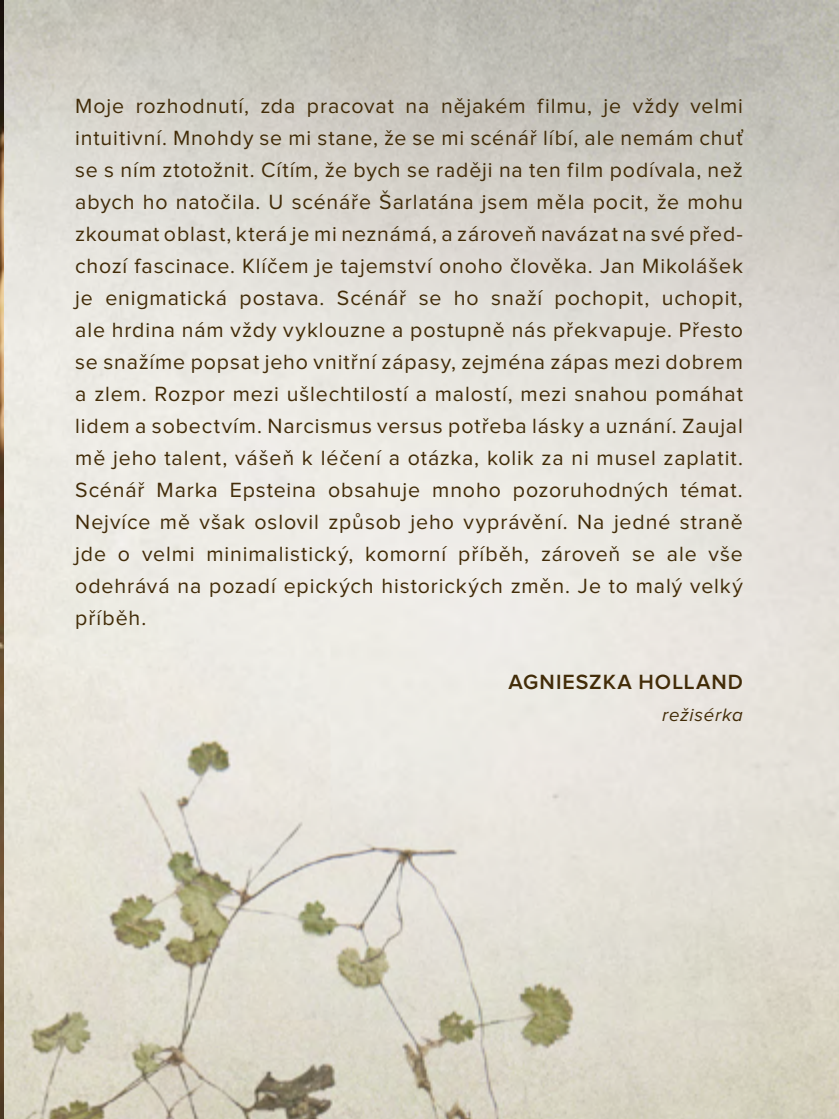

Ivan Trojan

Moje rozhodnutí, zda pracovat na nějakém filmu, je vždy velmi intuitivní. Mnohdy se mi stane, že se mi scénář líbí, ale nemám chuť se s ním ztotožnit. Cítím, že bych se raději na ten film podívala, než abych ho natočila. U scénáře Šarlatána jsem měla pocit, že mohu zkoumat oblast, která je mi neznámá, a zároveň navázat na své předchozí fascinace. Klíčem je tajemství onoho člověka. Jan Mikolášek je enigmatická postava. Scénář se ho snaží pochopit, uchopit, ale hrdina nám vždy vyklouzne a postupně nás překvapuje. Přesto se snažíme popsat jeho vnitřní zápasy, zejména zápas mezi dobrem a zlem. Rozpor mezi ušlechtilostí a malostí, mezi snahou pomáhat lidem a sobectvím. Narcismus versus potřeba lásky a uznání. Zaujal mě jeho talent, vášně k léčení a otázka, kolik za ni musel zaplatit. Scénář Marka Epsteina obsahuje mnoho pozoruhodných témat. Nejvíce mě však oslovil způsob jeho vyprávění. Na jedné straně jde o velmi minimalistický, komorní příběh, zároveň se ale vše odehrává na pozadí epických historických změn. Je to malý velký příběh.

AGNIESZKA HOLLAND

režisérka

- Přípravné práce na filmu trvaly šest let
- Projekt byl v době vývoje vybrán na nejprestižnější evropské koprodukční trhy, jako například Co-Production Market Berlinale nebo Venice Gap Market
- Film získal podporu Státního fondu kinematografie, Polish Film Institute, Audiovizuálního fondu SK a Pražského filmového fondu
- Irským koproducentem je Mike Downey, který je zároveň předsedou Evropské filmové akademie
- Producent Kevan Van Thompson byl v tomto roce nominovaný na Oscara za snímek Králíček Jojo
- Film dostal pozvání od programového ředitele Berlinale Carla Chatriana, aby světová premiéra byla v Berlíně na festivalu v rámci Special Gala

NEOBYČEJNÝ ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH SE STAL INSPIRACÍ PRO FILM

***Kdy jste se začal zabývat svým prastrýcem Janem Mikoláškem?
Kdy vás napadlo začít pátrat po informacích o něm?***

Věděl jsem o něm již dávno, asi dvacet let. Ale byly to jen takové útržky, nějaké drobnosti z rodiny. Když jsem začal rozšiřovat vlastní rodokmen, narazil jsem na krátké vyprávění mé tety věnované Mikoláškově, a bylo to velice zajímavé. Chtěl jsem zjistit více, proto jsem se vydal bádát do archivů, zpovídal jsem příbuzné, přečetl si knihu Vzpomínky přírodního léčitele...

Věděli jste o jeho léčitelských schopnostech z rodinného vyprávění, nebo jste odkrýval rozsah jeho působení až postupně?

Od své babičky jsem věděl, jakým způsobem léčil, že se zpravidla moc nemýlil, a jelikož byl úspěšný, chodili k němu i tehdejší celebrity a politici. Časem jsem toho zjistil mnohem víc, například že působil na více místech v republice, byl často popotahován soudy, zkoušen nedůvěřivými novináři nebo lékaři...

Co zajímavého jste v jeho pozůstalosti objevil?

Zejména množství děkovných dopisů od uzdravených pacientů a někdy také od lékařů. Posílali Mikoláškově za vyléčení různé dárky, vlastnoručně malované obrázky, fotografie s věnováním a třeba i veršované dopisy. Stejně tak činily různé spolky, které bylinář finančně podporoval. Většinou posílali zarámované obrazy s nějakou krásnou kresbou. Po Mikoláškově mám také pamětní knihy hostů, dobové cedulky, jež visely v jeho ordinaci a krabici dopisů a fotografií. Zajímavá je právě ta došlá korespondence.

Mikolášek ty dopisy totiž glosoval svými poznámkami. Protože to byl svérázný muž, moc se s tím nepáral. Je to zajímavé čtení.

Bylo něco, co vás na jeho životě opravdu překvapilo?

Asi to, že se nevzdával a svoji činnost provozoval i během nacistické okupace a následně po celá padesátá léta, v komunistickém Československu se choval jako podnikatel. Vydělával obrovské peníze, zaměstnával několik lidí. Také je překvapivé, že nebyl vyloženě usvědčen jako podvodník, minimálně čtvrt století se těšil dobré pověsti.

Jak vás napadlo sepsat z jeho příběhu námět na film?

Přišlo mi, že jde o zajímavý a originální životní příběh. Chudý vesnický chlapec, který se vypracoval vlastní pílí, měl dar léčit, a díky tomu se stal slavným a bohatým. A když byl na vrcholu svého úspěchu, přišel pád a deziluze. Jsou zde prvky tajemna, prostor pro fantazii. Asi nikdo neví, jak to přesně dělal. Kromě toho žil v neklidné době, zažil nástup nacistů i komunistů k moci. A ti lidem Mikoláškově ražení nepřáli. Není to zkrátka nudný příběh. Když se ho potom chopili zkušení tvůrci, byl jsem mile překvapen. Od začátku jsem byl ale přesvědčen, že je to dostatečně zajímavé téma pro film.

Jak jste spokojený s obsazením filmu Šarlatán, s režii a obecně s tvůrci filmu?

Jsem nadšen. Stále nemohu věřit tomu, že film podle mého námětu zrežirovala Agnieszka Holland a hlavní roli hraje Ivan Trojan. Myslím, že herecký výběr je velmi kvalitní a stejně tak celý tvůrčí tým filmu. Co jméno, to držitel Českého lva. Přeji filmu velký úspěch!

MARTIN ŠULC

autor námětu, prasynovec Jana Mikoláška

SYNOPSIS

Strhující životopisné drama výjimečného muže opdařeného léčitelskými schopnostmi na pozadí dobových událostí. Příběh je inspirován skutečnými osudy léčitele Jana Mikoláška, na kterého se v průběhu několika desetiletí obracely s prosbou o pomoc tisíce lidí ze všech společenských vrstev včetně nejvýznamnějších osobností politického i kulturního života. Mikolášek je člověk bez odborného lékařského vzdělání, ale s nevšedním a nevysvětlitelným nadáním diagnostikovat a pomocí bylinek léčit nemoci, se kterými si ani doktoři nevědí rady. Jeho mimořádné schopnosti jsou však vykoupeny bojem s vlastními démony. Léčitelství je jeho vnitřní spásou a ochranou před ním...

TVŮRCI

NÁMĚT

Martin Šulc

Jaroslav Sedláček

SCÉNÁŘ

Marek Epstein

PRODUCENTI

Šárka Cimbalová

Kevan Van Thompson

Marlene Film Production

KOPRODUCENTI

Mike Downey, Sam Taylor

– Film & Music Entertainment Ltd. (Irsko)

Klaudia Śmieja-Rostworowska

– Madants (Polsko)

Furia Film (Slovensko)

Česká televize

Barrandov Studio

Rozhlas a televízia Slovenska

CertiCon

Vladimír a Taťána Maříkovi

Magic Lab

Studio Metrage

Moderator Inwestycje

REŽIE

Agnieszka Holland

KAMERA

Martin Štrba

ARCHITEKT

Milan Býček

KOSTÝMY

Katarína Štrbová-Bieliková

MASKY

René Stejskal

Gabriela Poláková

STŘIH

Pavel Hrdlička

HUDBA

Antoni Komasa-Łazarkiewicz

ZVUK

Radim Hladík ml.

VFX SUPERVISOR

Michal Křeček

HERECKÉ OBSAZENÍ

JAN MIKOLÁŠEK

Ivan Trojan
Josef Trojan

FRANTIŠEK

asistent Mikoláška
Juraj Loj

JOHANKA

sestra Mikoláška
Daniela Voráčková
Melika Yildizová

MÜLBACHEROVÁ

bylinkářka
Jaroslava Pokorná

OTEC

mladého Mikoláška
Martin Myšička

ALOIS

bratr mladého Mikoláška
František Trojan

ZLATOHLÁVEK

obhájce
Jiří Černý

VYŠETŘOVATEL

Miroslav Hanuš

TAJNÝ POLICISTA

Tomáš Jeřábek

SOUDCE

Václav Kopta

ÚŘEDNÍK MRÁZEK

Jan Budař

DOMOVNÍK

Jan Vlasák

GENERÁL

Martin Sitta

ŠÁRKA CIMBALOVÁ KEVAN VAN THOMPSON

producenti

Proč jste se rozhodla produkovat právě tento film, Šárko?

Máte za sebou romantické drama Pohádkář i pohádku

Anděl páně 2. Šarlatán představuje jiný žánr...

Šárka: Projekty si nevybírám podle žánru, ale hlavně podle toho, jestli mě něčím nadchnou. A to byl právě i případ scénáře Marka Epsteina k filmu Šarlatán, který mě začal zajímat už při prvním čtení. Způsob, jakým se v příběhu odkrývají osobnostní rysy Jana Mikoláška, má v sobě určité tajemství, které vás chytí a nepustí až do posledního okamžiku. Bylo mi hned jasné, že tento film musí vzniknout.

A vy, Kevane? Snímek Králíček Jojo, který jste produkoval, získal Oscara i ocenění BAFTA. Máte se Šarlatánem podobné ambice?

Kevan: Hledal jsem pro změnu projekt, kterým bych pomohl ke vzniku zajímavého českého filmu místo toho, abych dělal jen něco dalšího z Ameriky. Když mě Šárka požádala, abych se jako producent přidal k Šarlatánovi, přečetl jsem si scénář, a hned jsem věděl, že to je něco, do čeho se chci zapojit. Je to film velmi odlišný od Králíčka Jojo. Samozřejmě doufám, že se lidem bude líbit a že v příštích měsících získá za zpracování a příběh nějaká ocenění.

Bude zajímavé sledovat, které filmy budou letos vybrány při udílení mezinárodních cen. V každém případě je Šarlatán podle mého názoru rozhodně silným soupeřem.

Jak dlouho trvalo, než se námět proměnil ve scénář a scénář v hotový film?

Šárka: Od první verze scénáře do světové premiéry uplynulo téměř sedm let.

Zásadní je pro Šarlatána kromě herců zejména režisérka Agnieszka Holland. Byla vaší první volbou?

A jak na nabídku zareagovala?

Šárka: Agnieszkou miluji celý život a vždycky jsem si přála s ní točit, jen jsem to samozřejmě nikdy nevyslovila nahlas. Když jsme přemýšleli nad vhodným režisérem či režisérkou k Šarlatánovi, několik tuzemských jmen padlo, ale po kratším či delším uvažování jsme je vždy zavrhlí. Věděli jsme, že si příběh žádá tvůrce, který se nebojí velkých emocí – což často bývá neduhem českých režisérů. V jeden okamžik pak padlo jméno Agnieszky Holland. Nejprve mi to přišlo úplně nemyslitelné, ale nakonec jsme jí scénář skutečně poslali a k naprostému překvapení všech se poměrně rychle ozvala zpět. A navíc kladně!

Kevan: Šárka se Agnieszky zeptala už docela brzy v začátku příprav filmu, a když projevila zájem, už jsme neuvažovali nad nikým jiným. Byla pro film dokonalou volbou! Myslím, že jsem ji poprvé zaregistroval, když v polovině 90. let napsala Tři barvy, poté jsem začal sledovat její režijní práci, a od té doby jsem jejím velkým fanouškem.

Film vznikl v česko-irsko-polsko-slovenské koprodukcii.

Jak složité je točit český film s producenty hned ze čtyř zemí?

Šárka: Točit film s jakýmkoli producenty je obtížné, protože každý z nich očekává od výsledku něco jiného. V případě Šarlatána jsme už od začátku chtěli vytvořit dílo, které by se mohlo měřit s produkcí světové kinematografie, a vstup zahraničních koproducentů do projektu nám to pomohl zajistit. Bez nich by film nevznikl v podobě, kterou uvidíte v kinech. Největší oporou pro nás byli především irští koproducenti Mike Downey, mimochodem nový předseda Evropské filmové akademie, a Sam Taylor, kteří v projekt věřili od úplného začátku. Samozřejmě jsme museli narážet na občasně jazykové a právní bariéry, protože každá země má jiná pravidla pro podporu kinematografie, ale byla to zajímavá zkušenost a výzva.

Kevan: Je to velmi složitý proces bez ohledu na to, v jakém jazyce film vzniká nebo jaké země jsou do jeho vzniku zapojeny. Skutečnou výzvu ale představuje spolupráce a sladění lidí, kteří mohou mít různé názory a přístupy k jeho filmu. Je potřeba pracovat společně na tom, aby byl film tak dobrý, jak jen může být, a dohodnout se, kdo, co, kdy a jak udělá. Bez takového postupu se neobejdeme, protože jedna země sama o sobě nemá dostatek prostředků na to, aby byl film takového rozsahu plně financován, a navíc je rok od roku těžší filmy tohoto typu vyrobit..

Ivan Trojan je v Česku velmi známý a oceňovaný herec, nebála jste se, že obecenstvo bude srovnávat tuto roli s jeho dalšími v jiných dobových snímcích jako Ve stínu?

Šárka: Vůbec ne. Postava Jana Mikoláška je napsaná dost odlišně od všeho, co kdy Ivan hrál. Troufám si říct, že diváci uvidí Ivana Trojana ve zcela jiné herecké poloze, než byli zvyklí. Ivan je skvělý herec, který do této role vkládá spoustu osobitosti, a Agnieszka má natolik osobitý režijní rukopis, co se vedení herců týče, že z něj dokázala vydolovat maximum.

Kevan: Ivan je nejen oblíbený a známý herec, ale je také nesmírně nadaný. Nezáleží na tom, ze které země představitel té které role pochází, protože když je dobrý, nezůstane bez povšimnutí. Myslím si, že se o jeho výkonu bude po zhlédnutí filmu hodně mluvit.

Velkým překvapením je také výkon teprve osmnáctiletého syna Ivana Trojana, Josefa. Bylo jeho obsazení do mladší verze Jana Mikoláška dobrou volbou?

Šárka: Zpětně musím říct, že bylo jedinou možnou volbou. S realizací filmu jsme museli počkat, než Josef dorostl do věku, kdy mohl mladého Mikoláška hrát. Bez něj by Šarlatán vůbec nevznikl. Josef má talent po otci, ale urputností, s jakou se na roli připravoval, Ivana možná ještě předčil. Každopádně, nebýt jich obou, bavili bychom se teď o úplně jiném snímku.

Kevan: Když se Josef ujal své role, zpočátku jsem si jím nebyl jistý, ale netrvalo dlouho a uvědomil jsem si, že to byla skvělá volba.

Na děj má zásadní vliv asistent Jana Mikoláška, František. Proč byl do role vybrán právě slovenský herec Juraj Loj?

Šárka: Casting na Františka probíhal docela dlouho a intenzivně, zkoušeli jsme mnoho výborných českých i slovenských herců. Juraj nás hned zaujal tím, jak ohromně pozitivní energetickou auru vyzařuje. A když se na castingu oba herci postavili vedle sebe, začal se pod Jurajovým vlivem proměňovat i Ivan. Ačkoli jsme se rozhodovali mezi nesmírně talentovanými herci, právě vazba, která na první pohled vznikla mezi Ivanem a Jurajem, rozhodla. Opět můžu zpětně říct, že šlo o správnou volbu. O Jurajovi do budoucna jistě ještě uslyšíme.

Kevan: Speciálně Juraj mě osobně velmi zaujal! Před tím, než si ho Agnieszka vybrala pro tuto roli, jsem ho neznal, ale byl skvělý! Vlastně sledovat celý proces výběru herců Agnieszkou bylo úžasné.

Snímek je volně inspirován životním příběhem jednoho z nejvýznamnějších lidových léčitelů 20. století u nás.

Mladá generace o něm však vůbec neví.

Čím si to vysvětlujete?

Šárka: Neřekla bych, že je to problém jen mladé generace, ani ve štábu o Janu Mikoláškově drtivá většina lidí nikdy neslyšela. Když jsme ale začali film připravovat a později natáčet, téměř každý nakonec přišel s tím, že zná někoho, kdo zná někoho, koho Mikolášek léčil. Nesmíme zapomínat na to, že Mikolášek byl komunisticky vedeným tiskem systematicky

zesměšňován, banalizován a po svém posledním odsouzení nesměl až do konce života vykonávat léčitelskou profesi. Navíc, lidé zapomínají rychle.

Myslíte si, že je dnes téma léčitelství stále živé a lidi zajímá?

Kevan: Určitě, zvláště v této době, kdy jsou někteří lidé skeptičtí k tradiční medicíně a hledají jiné způsoby léčby. Šarlatán je ale také film, který ukazuje, jak politika formuje naše životy. A to je něco, co dnes lidi zajímá víc než kdykoliv předtím. Pro mnoho lidí to byly děsivé časy, přitom dnes v Evropě i ve světě zažíváme téměř stejnou taktiku šikany.

Film měl světovou premiéru na 70. ročníku festivalu Berlinale, jak vnímáte tuto příležitost ukázat snímek mezinárodní veřejnosti?

Šárka: Jsme nesmírně rádi, že jsme mohli film poprvé uvést na berlínském festivalu, navíc v prestižní sekci Berlinale Special Gala. Vedení festivalu prošlo od loňska výraznou proměnou, a je tak pro nás obrovskou ctí, že se Šarlatán v Berlíně promítal díky osobnímu pozvání nového ředitele Carla Chatriana, od kterého se vzhledem k jeho předchozímu působení na festivalu v Locarnu očekává příklon k alternativnější a okrajovější kinematografii.

Kevan: Moc mě těší, že měl film premiéru právě na festivalu v Berlíně. Všechno to začalo právě tam, při práci na vývoji filmu a následně i na jeho financování.

AGNIESZKA HOLLAND

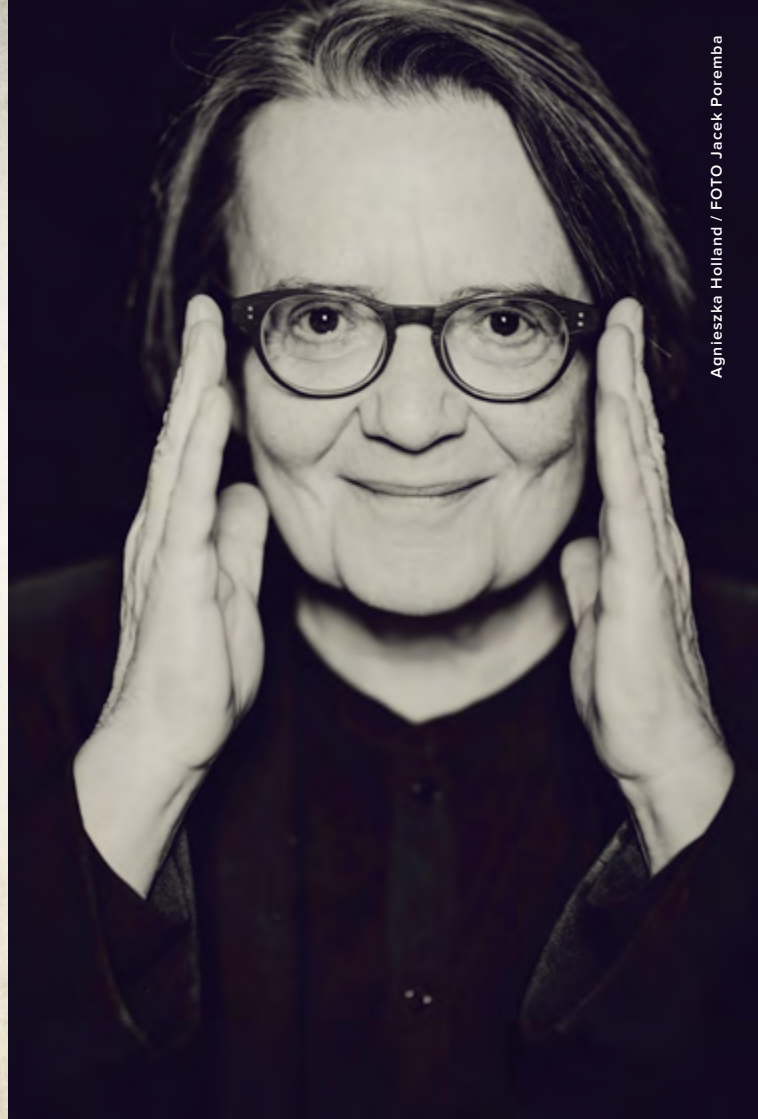
režisérka

Proč jste se rozhodla pustit se právě do filmu Šarlatán?

Přečetla jsem si scénář a zaujal mě. Začala jsem o něm přemýšlet, dokonce vstoupil do mých snů. To je pro mě znak toho, že si mě příběh jistým způsobem přivolává, sděluje mi věci, které vnímám jako důležité a že je pro mě určitou výzvou a tajemstvím. V rozhodnutí také asi do určité míry hrála roli moje zkušenost z natáčení Hořícího keře s českým štábem, která se lišila od všech předchozích. Při práci s Čechy nalézám určitý klid a soustředěnost. Komunikace je prima, čestná a hodnotná. Chtěla jsem na tu zkušenost navázat.

Příběh se občas vrací do minulosti, což u vás není úplně obvyklé...

Mé filmy mají většinou dost lineární děj. K postupům jako flashbacy nemám moc velkou důvěru, málokdy skutečně fungují. Ve scénáři Marka Epsteina byly ale návraty v čase organické a zároveň dost rozmarné. Někdy jsou navedené dějem, někdy jsou asociativní a pramení z vnitřního rozpoložení hlavní postavy. Někdo by se mohl obávat, že bude těžké sledovat děj, Marek však ten rozptyl krásně zvládl. I v tak složité struktuře jsme udrželi emocionální linku. Flashbacy se odlišují od „současné“ linky z roku 1958 barevností, trochu stříhem a prací kamery. Ty rozdily jsou ale dost subtilní, nejsou mechanické, a postupně, jak se přibližujeme k „současné“ době, se liší míň a míň.

Líbila se vám práce s několika časovými rovinami?

Pro mě byla výzva vyprávět příběh trochu jinak, než jak jsem byla doposud zvyklá. Flashbacky jsem zatím použila jenom v americké sérii Odložené případy, ale tam tvořily vlastně základní princip vyprávění a byly jednoduše účelové. V celovečerním filmu jsem se návraty do minulosti ještě nikdy takhle důsledně nezabývala. Ale pokaždé, když točím nový film, chci, aby ta práce byla v něčem jiná, abych se mohla stylově dostat ze své komfortní zóny.

Tematicky se Šarlatán od vašich předchozích snímků také liší?

V mé dřívější filmografii najdete některé prvky, které se životem Jana Mikoláška souvisejí. V roce 2002 jsem natočila film Julie na cestě domů, ten je ovšem víc parapsychologický a šamanský. Tady je hlavní postavou extrémně talentovaný přírodní lékař. Fascinovalo mě, že jeho moc nevychází ze vzdělání, jde o instinkt. Je určitým způsobem výjimečný, jeho genialita je však vykoupena jistou cenou. Po prvních úspěších si začne o sobě myslet, že je bůh. Jeho domýšlivost mu sice umožňuje, aby byl výkonný, zároveň ale otevírá i určitou možnost zla. Právě boj zla a velkorysosti, který tato postava obsahovala, se mi zdál pro film velmi zajímavý. Boj s vlastní geniální osobností mě zaujal už dřív, ačkoliv hlavně v příbězích umělců – básníků Rimbauda a Verlaina a skladatele Beethovena.

Jan Mikolášek zažil bouřlivé mezníky československých dějin 20. století...

Ano, bojoval v 1. světové válce, léčil se v období nacistické nadvlády a pak i komunistické. Máme ovšem pocit, že politice

a mravním volbám se vyhýbal. Žil v bublině, v které byla nejdůležitější jeho vášeň léčit. Pro ni byl schopen obětovat vše, včetně osobní odvahy a nonkonformismu. Na scénáři se mi líbilo, že nejde o žádné doku-drama, žádnou věrnou rekonstrukci jakési biografie (které bývají stejně většinou marné). Ale že osud, volby a záhada toho člověka se staly inspirací pro svobodný, strhující příběh. Většina faktů je přesná, ovšem někdy si s nimi dost volně hrajeme. Snažíme se totiž objevit jádro Mikoláškova tajemství a vyhnout se popisnosti a povrchnosti.

Mikoláškův vnitřní boj se ve filmu nejlíc zrcadlí v jeho vztahu k jeho loajálnímu asistentovi Františkovi...

Šlo o více než přátelský vztah, oni prožívají lásku, která tvoří emotivní jádro příběhu. Tato linka je podle mě skutečně silná. Velmi jí pomohlo, že slovenský herec Juraj Loj je jako František naprosto přirozený. Vztah těch dvou je emotivní, bolestný a stále se mění. Nevíme přesně, co František chce, a proč dělá to, co dělá. Mikolášek je v tom vztahu srozumitelnější, víří v něm vášně, závislosti i sobectví. U mladšího Františka je těžké odhadnout, kdo je a kam směřuje. Právě to vytváří napětí jejich příběhu. Doufám také, že diváka zaujme samotný proces Mikoláškovy léčby, postup jeho práce...

Léčení hraničící s obětováním se druhým ukazuje dobro v Mikoláškově. V čem tkví jeho zlo?

Mikolášek léčil miliony pacientů. Lidé na něj stáli fronty, posílali mu dopisy se žádostí o radu. Ve filmu představuje dávání naděje lidem a pomoc, kterou jim je schopen poskytnout, jeho štěstí, zároveň

však bojuje se svým démonem, pudovým zlem, které v něm je. Když to převedeme do obecné roviny psychologie – nemůže se plně smířit se svou totožností a svým omezením. Nesnese bezmoc. Bezmoc v něm rodí strach a strach se mění v násilí. Potřebuje mít moc, nadvládu, úspěch a také vnější luxus. Chce být obdivován. Jeho osud je i příběhem pádu člověka, který si myslel, že je nezranitelný, že mu nikdo nemůže nic udělat. Najednou se ale všichni – až na Františka – od něj odvrátí a on zůstane sám a nahý. Ukáže se, že když nečerpá sílu ze svého nadání, ze své výjimečné moci, je najednou zoufale slabý.

Čím si vás pro hlavní roli získal Ivan Trojan?

Ivan je velká osobnost a krásný člověk, nejen krásný herec. Ale to už vím od doby, kdy jsme se potkali při natáčení Hořícího keře. Už tehdy mezi námi panovala vzájemná důvěra. Takhle role je pochopitelně mnohem složitější než esenbák Jireš v Hořícím keři, ve všech ohledech. Náročnější pro něj byla i proto, že Ivan je ušlechtilý muž, s velmi výrazným světonázorem, a má tendenci dělat ušlechtilé také své postavy.. Jeho povaha ho ze začátku sváděla k tomu, aby obraz Mikoláška zůstal přece jen jednoznačně pozitivní. Tak jsme spolu chvíli bojovali. Ten Mikoláškův boj mezi dobrem a zlem se tak trochu odehrával mezi mnou a Ivanem. Když pak přistoupil na ambivalenci svého hrdiny, stala se z toho pro něj v určitém smyslu objevná práce. Nové bylo i to, že se musel v průběhu natáčení fyzicky dost měnit.

Jeho nejmladší verzi ztvárnil jeho syn Josef..

Josef byl pro nás dárek. Ivana připomíná nejen fyzicky, mají v sobě

něco velmi podobného i mentálně, takže můžete věřit, že jde o stejnou postavu. Josef zároveň přinesl svěží energii, na roli se připravoval velice poctivě, i když jeho výstup není zase až tak obsáhlý jako Ivanův. O bylinkářství pak věděl mnohem víc než rekvizitář a velmi dobře si nastudoval také první světovou válku. Josef je seriózní mladý muž, který je dost odvážný a zároveň citlivý na to, aby svou práci naplnil pravdivým a originálním obsahem. Nejstarší Ivanův syn František si pak zahrál malou roli Mikoláškovu bratra. Takže máme ve filmu Trojany tři!

Nápad obsadit Josefa tedy přišel, až když už jste s Ivanem probírali příběh?

Vůbec jsem nevěděla, že Josef existuje! Poprvé jsme se o Šarlatánovi začali bavit už před nějakými čtyřmi pěti lety, já jsem mezitím stihla natočit ještě další dva filmy. Když jsme pak řešili obsazení, byl Ivan číslo jedna pro hlavní postavu, i když jsme dělali casting s několika dalšími skvělými herci. Přitom jsme hledali, kdo by mohl hrát jeho mladou verzi, protože bylo jasné, že třicet let rozdílů make-upem nevytvoříte. Pepa byl tehdy ještě strašně mladý, takže nikoho ani nenapadlo o něm uvažovat. Mezitím si zahrál v několika věcech, kde se ukázalo, že nejde jenom o syna talentovaného tatínka. A objev byl na světě.

Objevem vašeho filmu je i Slovák Juraj Loj v roli Františka.

Jak jste našla jeho?

Juraj Loj mě na castingu skutečně překvapil, ostatně jako další slovenští herci. Na Slovensku mají velmi talentovanou generaci

mladých mužů. Volba to byla těžká. Herecké zkoušky pak proto probíhaly i s Ivanem. Sledovali jsme, jak mezi nimi funguje napětí a taková ta osobní „chemie“. A nejlépe to šlo s Jurajem. Je to velmi vřelý a velkorosý člověk, a to prostě cítíte. Navíc má v sobě takové světlo... Myslím, že v roli Františka se bude velmi líbit.

Jak se vám pracovalo s českým filmovým štábem?

V Česku se pracuje skvěle, alespoň já mám jen velmi dobré zkušenosti. Fakt je, že tuhle zemi znám, mám tady svou vlastní historii a mluvím česky. Takže mě berete za svou, jen tak trochu cizinku. To je výhodná situace. Zvláštní, ale velmi milá. Několik lidí ze štábu jsem už pracovně znala. S kameramanem Martinem Štrbou jsem pracovala už potřetí, po Hořícím keři a Jánošíkovi, střihače Pavla Hrdličku jsem znala z Hořícího keře a filmu Přes kosti mrtvých. S architektem Milanem Býčkem jsem se pracovně potkala podruhé, kostýmní výtvarnici Katarínu Štrbovou Bielikovou znám osobně léta letoucí. Práce s lidmi, které už znáte, umožňuje snadnější komunikaci, nemusíte se vzájemně objevovat. Znáte své cíle i slabosti a víte, kde si můžete dovolit riskovat a kde si musíte dávat víc pozor. Všechno jsou to navíc velmi talentované osoby s pěknou duší a bez mindráků a jejich lidskost je fantastická.

Jste spokojená s názvem filmu Šarlatán?

Určitě. Sice jsme od jednoho z distributorů slyšeli nejprve lehké připomínky, že ten název navádí k myšlence, že byl Mkolášek podvodník, což on nebyl. Jenom na něj někteří takto pohlíželi. Mně se ten název ale od začátku líbil. Je takový úderný

a dynamický, když ho čtete nebo slyšíte, hned vás zajímá, oč jde. Navíc vůbec nemám ráda, když film vzniká pod nějakým názvem, a pak se to jméno mění.

IVAN a JOSEF TROJANOVI

Jan Mikolášek st. a ml.

Nevadilo vám, že se ve filmu na plátně nepotkáte?

Ivan: I když se na plátně nepotkáme, jsme partneři, a to je velice důležité. Hrajeme oba dva Jana Mikoláška, ale každý v jiném životním období. Čím víc jsme se blížili k natáčení, tím víc nás to nutilo k tomu, abychom si spolu sedli a povídali si o tom, co nás, a tedy naši postavu, bude spojovat. Postupně jsme ale došli k přesvědčení, že bude vlastně stačit to, že jsme otec a syn. Geny mluví samy za sebe. Nakonec to bylo navíc jenom pár drobných gest, na kterých jsme se domluvili, abychom naše Jany propojili.

Co pro vás znamenalo spolupracovat s Agnieszkou Holland?

Josef: Z mé pozice osmnáctiletého kluka, který natočil dva filmy a jeden seriál, byly celá ta shoda okolností a možnost natáčet s tolika skvělými profesionály, něco úžasného. Ale snažil jsem se si to celé moc nepouštět k tělu, a neřešit, kdo sedí za režisérskou obrazovkou a kdo za kamerou. Byla to pro mě obrovská herecká příležitost a taky trošku záhada, že jsem ji dostal. Když jsem se na place rozhlédl kolem sebe a viděl tam všechny zúčastněné, kterých si vážím, říkal jsem si: co tady dělám já? *(smích)*

Agnieszka Holland umí být jako režisérka při práci velmi důrazná, ale stejně tak laskavá. Jakou s ní máte zkušenost vy?

Ivan: Mám vlastně dvě naprosto rozdílné zkušenosti. První je z Hořického keře, kdy jsme se první natáčecí den snad ani před první scénou nestačili s Agnieszkou potkat. Hrál jsem tam jednoho z policistů a dostal jsem jenom přes vysílačku signál, že se mám nějak zařadit, plus mínus vědět, kde je kamera, a podle toho se pohybovat. To bylo zadání, které mě bavilo, a touhle metodou jsme v podstatě nakonec prošli téměř celým natáčením. Při pohledu zvenku to ale mohlo působit velmi dobrodružně. My jsme si toho s Agnieszkou ale tehdy potřebovali říct velmi málo. Bral jsem to jako takovou symbiózu, že jsme na sebe slyšeli a vcítili se do sebe. Tehdy jsem Agnieszku nazval jako „Klidnou sílu“.

Na Šarlatánovi to potom bylo jiné?

Ivan: Role Mikoláška vyžadovala úplně jinou a naprosto jasnou přípravu. Jde o velmi složitou a rozporuplnou postavu. Během jedné dvoustránkové scény je schopen sympatie získat a hned je zase ztratit. A to se obrátí třeba třikrát. Myslím si, že z pozice diváka může být velmi zajímavé, když se mu sympatie k hlavní postavě neustále proměňuje v antipatii. Tím, že jsem věděl, že je jeho příběh ve své struktuře vyprávěn na přeskáčku a prostředí se často mění, bylo nutné, abych v tom měl jasno. Tentokrát jsem potřeboval daleko větší dialog s Agnieszkou. U něj jsem taky pochopil, že není úplně zastáncem velkých a hlubokých příprav. Cítil jsem, že by byla radši, kdybych se na určité věci třeba neptal a pracoval s tím, že to na place nějak vyplyne.

Takže jste za ní chodil a chtěl diskutovat...

Ivan: Já jsem musel být takový „prudič“, abych byl sám za sebe

Josef Trojan / Ivan Trojan

klidnější. Zvláště v tom prvním natáčecím týdnu. To jsme točili zásadní scény výslechu v Mladé Boleslavi, kdy je vyčerpaný a unavený Mikolášek ve vězení, a já jsem ještě každý večer hrál v divadle. Každý den jsme začínali velmi brzy a mě ještě vždycky čekaly dvě a půl hodiny v maskérně. Tehdy jsem spal tak tři hodiny denně, bylo to náročné. Ale za celou tu dobu natáčení před kamerou nikdy nevystupoval jako já ve své podobě. Bylo velice důležité, aby moje maska byla dokonalá a věděl jsem, že dle mého názoru existují u nás jenom dva maskéři, kteří tohle dokážou. A ten jeden naštěstí svolil. Je to Renda Stejskal a opravdu nám velice pomohl. Sama Agnieszka mu po posledním natáčecím dnu moc děkovala. Myslím, že na Šarlatánovi pracovala nejenom světová režisérka, ale také světový maskér.

Jak rozsáhlé období jste musel svou vizáží obsáhnout?

Ivan: V celém tom příběhu společně s Pepou odehrajeme nějakých čtyřicet let, možná ještě víc. Část role jsem vlastně odehrál jako sedmdesátiletý člověk. Při téhle práci jsem taky pochopil, že Agnieszka umí být i neklidnou silou, a že dokud to není opravdu podle jejích představ, tak záběr nepustí. Pro mě to sice bylo velmi vyčerpávající a v danou chvíli jsem si třeba i částečně přál, aby to „mučení“ skončilo, ale na druhou stranu jsem byl vděčný, že mě vytrvale hlídala a nedovolila něco, co by se neblížilo ke stu procentům. Je to náročná žena, ale milující. Miluje film, miluje svobodomyšlné principy žití a v tom se shodujeme. Zároveň si myslím, že je ve svém díle skutečný umělec, který umí, opravdu své práci rozumí a dokáže vyprávět filmovým jazykem.

Jak vnímáte Agnieszku vy, Josefe?

Josef: Pro mě to celé s Agnieszkou byla obrovská škola a občas nepředvídatelně intenzivní. Někdy jsem přišel na plac, točili jsme dva obrazy, a Agnieszka mi v podstatě neřekla ani slovo. Pak jsme se dostali k jedné replice a ona mi byla schopná jednou větou vytvořit „láskyplně“ obrovské trauma. Jsem navíc dost citlivý, takže musím říct, že mi úplně nevyhovuje, když na mě režisér zvýší hlas a je na mě hodně zaměřený. Tady jsem ale jakousi krásu té intenzity pocítil. Donutilo mě to opravdu v danou chvíli hodně přemýšlet o tom, co mi říká, a o co jí jde. A když už je pak člověku špatně z toho, co se tam děje, tak se prostě nakonec nějak přemůže a minimálně jednou, třeba i z nějakého naštvání, to ze sebe vypustí. Pak ale vždycky Agnieszka přišla, vzala mě s tím svým krásným úsměvem do náruče a já zůstal úplně odzbrojený.

Na place se objevil ještě taky třetí Trojan...

Ivan: Ano, můj nejstarší syn František hraje mého bratra a Martin Myšička mého otce, což může znít takhle trošku složitě. Ale to se bavíme o fázi, kde Mikoláška hraje Pepa. Agnieszce se ta naše podobnost hodila, a tak to celé takhle využila. Za mě je to dobře, protože Mikolášek je zvláštní a rozporuplný, zatímco jeho bratr je uvážlivější, problémy se snaží vyřešit bez konfliktu. Myslím, že to tak povahově sedí i na ty moje chlapce. *(úsměv)*

Josef: Ano, mohu potvrdit. *(smích)*

V čem podle vás spočívala ta Mikoláškova zvláštnost?

Ivan: Už to, že si zvolil, že bude léčitelem, je samo o sobě neobvyklé.

Jeho diagnostikování nemocí z moči budilo v jeho okolí emoce a určitou vášeň. Když někomu pomohl, dotyčný mu byl určitě vděčný, ale zároveň existovalo velké množství lidí, kteří jeho odlišnost nechápali a nerespektovali. A myslím, že my Češi jsme úplně prostoupení tím, že jakmile je někdo „z jiného těsta“, tak se vůči němu umíme distancovat. Mikolášek enormně pracoval, i o sobotách a nedělích jezdil za pacienty. Vlastně neměl vůbec žádný volný čas a vyléčil nebo léčil přes pět milionů lidí, což je neuvěřitelné množství. Při takovém stylu života se těžko dozvíte, jaký skutečně jste, a to vás taky musí nějakým způsobem ovlivnit. Tím, že neměl čas, ale věděl o svých schopnostech, jednal s lidmi často neurvale. Ztratil pokoru, jejíž absenci kritizoval u druhých. Těch věcí, které u něj byly zvláštní, byla celá řada.

Jeho život je ale ve filmu zasazen do širších dobových souvislostí...

Ivan: Ano, důležitým aspektem, který ho formoval, byla i intenzivní doba konce první světové války. Pak přišel nacismus, který vystřídal komunismus. A totality nemají nikdy rády lidi, kteří se odlišují. Umějí je velmi dobře využít, ale stejně tak dobře je umějí i „potopit“, což se pak komunistům nakonec v případě Mikoláška povedlo.

Vášim partnerem na place byl talentovaný Juraj Loj, pro kterého tohle byla první velká filmová role.

Jak se vám s ním spolupracovalo, Ivane?

Ivan: Jak jsem mluvil o té vyrovnanosti ve filmu, tak i on je skvělý. Už na castingu bylo jasné, že on je ten pravý a vlastně díky

tomu, že je výborný herec a skvělý člověk, tak například i ty intimní scény, které tam spolu máme, jsme zvládli se ctí a pravdivě.

Jak se vám osobně líbí výsledek, hotový film Šarlatán?

Ivan: Je to naprosto kompaktní celek, kde všechny složky slouží Agnieszčinu záměru a scénáři, který považuji za Markův nejlepší. A to už jsem nejméně v pěti nebo šesti jeho věcech hrál! Myslím si, že hlavní devíza filmu je v tom, že jeho jednotlivé složky jsou nadstandardně vyrovnané. Však se na něm také profesně podílely opravdové tuzemské špičky!

Josef: Jsem opravdu šťasten. Film popisuje neuvěřitelný příběh o jedinečného člověka, který prošel životem v těsné blízkosti zruďných totalitních režimů, jež ho utlačovaly. Jsem rád, že další lidský příběh, který byl takto násilně svázaný, ale přesto v hloubi duše svobodný, vznikl za pomoci filmového umu Agnieszky Holland a celého týmu, který se na filmu podílel. Byla to mistrovská práce ve všech směrech. Táta a Juraj vytvořili jedno z nejkrásnějších pout, které jsem v českém filmu kdy viděl.

IVAN TROJAN

Divadelní, filmový, televizní a dabingový herec pochází z herecké rodiny – otec je herec Ladislav Trojan, bratr Ondřej Trojan je filmový producent a režisér. Se čtyřmi Českými lvy za nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli a dvěma za výkon ve vedlejší roli drží rekordní počet lvů v hereckých kategoriích. Vystudoval herectví na pražské DAMU a divadelní kariéru začínal v Realistickém divadle. V devadesátých letech hrál v Divadle na Vinohradech. Od roku 1997 působí v Dejvickém divadle, kde také získal Cenu Thálie a nominaci na Cenu A. Radoka za titulní roli v adaptaci románu I. A. Gončarova Oblomov (režie Miroslav Krobot). Získal také Cenu Alfréda Radoka za roli Boha v inscenaci Ucpanej systém, Cenu Divadelních novin za herecký výkon sezony v roli Andrewa Maxwella v inscenaci Vzkříšení. V současné době se věnuje také divadelní režii. Jeho první výraznou filmovou rolí byla postava doktora ve filmu Samotáři režiséra Davida Ondříčka, za niž byl nominován na Českého lva za nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli. Tuto cenu získal v roce 2002 za roli jednoho z rodičů ve filmu Smradi. V témže roce byl oceněn Českým lvem také za nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli ve filmu Musím tě svést. O rok později získal Českého lva za roli Zdeňka ve filmu Jedna ruka netleská režiséra Davida Ondříčka. Zahrál si i pod režisérským vedením bratra Ondřeje Trojana ve filmu Želary, který byl nominován na Oscara. Zajímavou postavu ztvárnil i ve filmu Příběhy obyčejného šílenství, jenž vznikl na motivy stejnojmenné divadelní hry režiséra Petra Zelenky. Je držitelem ceny TýTý za rok 2007 v kategorii nejlepší herec. V roce 2013 získal Zlatou nymfu pro herce ve vedlejší roli na Mezinárodním filmovém festivalu v Monte Carlu za roli Jireše v třídílném dramatu Hořící keř. Zatím posledního Českého lva získal za hlavní roli ve filmu Díra u Hanušovic a byl také nominován za hlavní roli ve snímku Anděl Páně 2.

JURAJ LOJ

František, asistent Jana Mikoláška

Vaše postava ve filmu Šarlatán zásadně ovlivní život Jana Mikoláška. Jaký je jeho asistent a přítel vlastně člověk?

František Palko je člověk, který „přichází z východu jako slunce“. To je druhá věta mojí postavy, a myslím, že ji přesně vystihuje. Je to mladý muž, který si přišel hledat práci, a jeho odvaha, sebejistota a chuť žít ho určitým způsobem předurčily k tomu, aby se stal pomyslným pilířem v životě Jana Mikoláška.

Prošel jste castingem, a ocitl se tak pod režijním vedením uznávané režisérky Agnieszky Holland.

Co to pro vás znamenalo?

Pocit zodpovědnosti a nechci, aby to vyznělo povýšenecky, ale taky výjimečnosti. Svým výběrem mi totiž prokázala důvěru, kterou mi zároveň dala svobodu při práci na tomto filmu.

Jaký máte z natáčení pocit s odstupem času?

Pocit, který ve mně zanechala práce na tomto filmu, je neopakovatelný. Myslím, že tenhle příběh přichází ve správný čas, protože se stáváme součástí masy, která je nepoučitelná. Člověk se nejlépe poučí z vlastních chyb. To ale asi neplatí pro lidstvo jako takové. Stáváme se imunní vůči potřebám jiných a slepí k okolí do momentu, než se to začne dotýkat nás osobně. Přitom si každý neseme v sobě tu nejvyšší hodnotu, která nám

byla dávána a projevována od narození, a to je láska, jeden z hlavních motivů tohoto filmu.

Hrajete po boku Ivana Trojana, scénář vám předepisoval i hodně intimní scény. Jaká byla vaše spolupráce?

Můžu říct, že jsem se těšil na každý natáčecí den. Ať už to byly scény intimní, nebo ne, vždycky jsme si o nich s Ivanem hodně povídali. Oběma nám velmi záleželo na tom, abychom divákovi myšlenku nebo pocit z dané scény podali co nejdůvěryhodněji a s určitou naléhavostí. K Ivanovi chovám obrovskou úctu a respekt. Je to člověk, který si stojí za svým slovem a k práci přistupuje zodpovědně. Byl mi velkou inspirací. Mám ho rád.

Jedním ze zásadních témat filmu je léčitelství, bylinkářství, jaký k němu máte vztah?

Věřím v sílu přírody a myšlenek, které nám víří v hlavě, nebo které vyřkneme. Jeden člověk mi jednou napsal na papír, který jsem měl celou dobu založený ve scénáři Šarlatána: „Co ti běží v hlavě, před tím neutečeš“. Věřím, že Vesmír a Matka Země nám nabízejí a dávají všechno, co potřebujeme, a je jen na nás, co si vybereme.

Co pro vás bylo při natáčení Šarlatána úplně nejtěžší?

Poslední klapka.

Jak vnímáte úspěch uvedení filmu ve světové premiéře na Mezinárodním filmovém festivalu v Berlíně?

Jsem šťastný a hrdý. Nevím, jak jinak bych popsal radost z tohoto úspěchu. Víte, někdy se stává, že o něčem sníte, a ono se to i splní.

Někteří šťastní žijí svůj sen. Ale někdy se stane, že sen přijde dřív, než byste čekali. A to je něco, na co není člověk připravený, a tak je to pak hodně intenzivní. Něco, jako když vám zavolají a řeknou, že si vás do filmu vybrala Agnieszka Holland.

JAROSLAVA POKORNÁ

Mülbacherová, bylinkářka

Hrajete bylinkářku Mülbacherovou, která učí „řemeslu“ mladého Mikoláška. Před kamerou jste se ocitla s mladým Josefem Trojanem, jak se vám jako zkušené herečce líbil?

Věděla jsem, že Ivan Trojan má čtyři syny a Pepa že je druhý nejstarší. Hodně jsem v něm viděla Ivana. Oči má po mamince, ale zbytek je celý táta, což mi přišlo hrozně srandovní. Nemyslím podobný jen vizáží, ale i způsobem vyjadřování a uvažování. Bylo vidět, že tatínek je pro něj velká autorita. Držím mu moc palce!

S Agnieszkou Holland jste nespolupracovala poprvé, už jste se znaly z Hořícího keře...

Ano. A já jsem s ní dokonce točila její dvě ateliérové práce už kdysi, když studovala na FAMU. Pak jsme se dlouho neviděly, takže jsem byla velmi ráda za to pozdější setkání a nikterak jsem už nedoufala, že se s ní sejdu při práci ještě jednou.

Jedním z témat filmu Šarlatán je léčitelství, bylinky, je vám toto blízké i v životě?

Léčitelství mi něco říká a bylinky pěstuju, ale nikdy jsem neměla tu trpělivost, abych se o nich naučila něco víc. Říkala jsem si nejprve, že si z toho třeba jednou udělám koníček, ale pak jsem usoudila, že je to taková věda, že jsem ztratila trpělivost. Při natáčení Šarlatána jsme měli k ruce přímo poradkyni přes bylinky a s tou jsem si ráda o přestávkách povídala.

JIŘÍ ČERNÝ

Zlatohlávek, obhájce

Jakou roli jste dostal v Šarlatánovi?

Hraju právního zástupce, který je takovým prostředníkem mezi příběhem a divákem. Má také svoji osobní kariérní linku, uvědomuje si, že Mikolášek je pro něj trochu danažský dar a že je postaven před volbu.

O skutečném Mikoláškovi jste věděl ještě předtím, než k vám nabídka na roli přišla?

Ne, nevěděl. Bylo pro mě překvapivé, že taková osoba existovala.

A když jste se dozvěděl, že byste měl natáčet s Agnieszkou Holland, jak jste reagoval?

Cítil jsem obrovskou satisfakci, protože si vzpomínám, že mě Agnieszka chtěla už do Hořícího keře, ale z nějakého důvodu to tehdy nedopadlo. Byl jsem hrozně rád, že mě vedla v patrnosti i nadále a že mě pozvala na casting. Agnieszka je na natáčení neuvěřitelný profík, dřič a je velmi náročná. Myslím, že na takový styl tady nejsme úplně zvyklí. A pro mě osobně to znamenalo velký posun ve vnímání práce na place. Sem tam jsem už dříve točil se zahraničními režiséry nějaké malé role, ale takhle intenzivní práci do detailu jsem nezažil. Agnieszka je ale zároveň velmi lidská a neudrzuje si odstup, rychle máte pocit, že jste rodina, která pracuje na společném díle, a celé to působí velmi vřele.

MIROSLAV HANUŠ

Vyšetřovatel

Koho ve filmu ztvárňujete?

Moje postava je takový policajt, estébák, který si na Mikoláška dlouho brousí zuby.

Jak probíhala vaše příprava na roli?

Asi dvakrát jsme se sešli s Agnieszkou a Ivanem, vášnivě jsme debatovali a řešili, jak se ta dějová linka příběhu klikatí. Takovou intenzivní přípravu jsem dlouho nezažil. Oba jsme s Ivanem měli stejnou starost. Chtěli jsme, aby celé to naše hraní vyznělo nějak lidsky. Do podobných rolí, jako je tato, jsem obsazovaný často. Hodně jsme mluvili o tom, co člověka přivede k takovým postojům, a že to není jenom koncentrované zlo.

Jak na vás působila Agnieszka Holland jako režisérka?

Moje zkušenost s ní byla skvělá. Nemám rád režiséry, kteří dělají na place dusno, ramena na herce nebo používají zbytečně ostré metody. To mi nevyhovuje lidsky. Ale s ní jsem nic takového nezažil, i když si určitě umí na place udělat pořádek. Při natáčení je to taková natažená pružina, která může velkou silou pohánět a současně se může stejnou intenzitou vymrštit. Ta drobná dáma v brýlích své profesi velmi dobře rozumí a postavit do latě šedesát chlapů během tří vteřin by jí určitě nedělalo problém, kdyby měla důvod a byla nespokojená. Ale všechno, co jsem tam zažil já, bylo velmi tvůrčí a přátelské.

MAREK EPSTEIN

scenárista

Jak se to vlastně celé seběhlo s prací na scénáři k Šarlatánovi?

Šéfdramaturg České televize Jarda Sedláček mi zavolaal a řekl, že má námět, u kterého si ale sám nebyl jistý, jestli z něj něco bude. A napadl jsem ho já... Tak jsem si ho přečetl a zjistil, že o něm vůbec nic nevím, a už jsem ho chtěl vrátit. Zároveň jsem si ale pořídil knížku, kterou jako jedinou léčitel Jan Mikolášek napsal. Ta je sama o sobě velmi podivná, protože je tak pozitivní, že je to až nepřirozené. A právě to začalo vzbuzovat určité otázky a my se začali ptát, jestli ten člověk byl opravdu tak zalitý sluncem.

Co jste zjistili?

Zjistili jsme, že Mikolášek pomohl opravdu několika milionům lidí a že existuje spousta lidí, kteří mají v rodině někoho, kdo u něj byl nebo ho znal. Třeba herečka Jiřina Bohdalová, se kterou jsme zrovna spolupracovali, nám řkala, že u něj byla kdysi s maminkou, a zároveň nám potvrdila, že Mikolášek byl tak trochu kontroverzní postava. Když byla malá, šla k němu prý maminka do ordinace, Mikolášek se na ni podíval a řekl jí doslova, že by potřebovala „přes držku“. A to je dost ostrý nástup. Pak se prý ale podíval na lahvičku s močí a mamince pomohl. Byla to prostě postava plná různých protikladů, o které se mnoho neví. Neměl žádné děti, příbuzné. Z pramenů se toho o něm nedalo moc seskládat. Z toho, co jsme

měli, nám vyšlo drama. Finále jeho života bylo dané, byl odsouzený na poměrně dlouhou dobu. Jeho životní příběh nás všechny tak nějak pohltil.

Pak už vedla přímá cesta k Agnieszce Holland?

Zkusili jsme jí scénář poslat, že nám ho když tak zase prostě vrátí. Za čtrnáct dnů nám ale napsala, že se jí příběh líbí a že by ho chtěla natočit. Lidi kontroverznost přitahuje. Bylo to samozřejmě velké překvapení. Agnieszku jsem v té době neznal a byla to pro mě hráčka z jiné ligy – a je to pro mě stále hráčka z jiné ligy. To, že se k ní text zatoulal, byla spíš shoda náhod. Když ale projevila zájem, pochopili jsme, že se nám přihodilo něco mimořádného.

Agnieszce se líbilo vaše scénaristické pojetí, jímž nikam diváka netlačíte a dokážete jeho prostřednictvím stále udržet špetku určitého tajemství...

To je spíš kompliment. Hlavní postavě se nedá cokoli vkládat do úst, protože by to vzápětí sama popřela. Dobro a zlo je v každém z nás a divák to asi nebude mít z tohoto úhlu pohledu na konci filmu jednoduché. Divák je rád, když se vyzná ve své postavě, takže vlastně nedokážu říct, jak film bude fungovat.

Jaké časové období jste scénářem pokrýl?

Dramatický rámec je vybudovaný kolem konce 50. let. V delších plochách, které já osobně úplně nechci nazývat flashbaky, jsou vždycky obrazy nějak svázané se situací v reálu, aby diváka

uvedly do souvislostí. Tak je vlastně odvyprávěný celý jeho život včetně první světové války, během níž zažil určité trauma. Pak se v něm otevřely emoční studny, se kterými následně celý život bojoval. Těch událostí, které ho formovaly, je tam ale daleko víc.

Kdo vymyslel název Šarlatán?

Vyšli jsme z pátrání v dobových člancích. Tohle slovo v nich pro Jana Mikoláška používali poměrně často a pejorativně. Je to ale taky trochu pohádkový název, šarlatán může být trochu i kouzelník.

Když jste psal scénář, představoval jste si skutečného Mikoláška, nebo už jste roli psal s konkrétní myšlenkou na herce?

Ne, já málokdy píšu s konkrétní představou obsazení. Když jsem pak ale přemýšlel nad tím, kdo by takovou postavu z českých herců mohl ztvárnit, tak Ivan Trojan byl rozhodně jedním z hrstky těch, kteří to mohli zvládnout.

Jak konkrétně vypadala spolupráce s Agnieszkou Holland?

Měli jsme několik čtených zkoušek, což bylo docela dobré. Odpadlo také prvotní přetlačování eg tady v tom našem malém rybníčku, protože jsme si řekli, že Agnieszka má pravdu a my uděláme všechno nejlíp, jak můžeme. Když jsem byl na place, tak jsem vždycky obdivoval, jak během jednoho dne umí všechny ty držitele několika Českých lvů ponížít, zesměšnit, ale zároveň je na konci toho samého dne všechny pochválit. Má to celé u ní vždycky takovou zajímavou sinusoidu.

Vám se něco takového nestalo?

Ale samozřejmě, taky jsem od ní kolikrát slyšel, že dialog scénáře je naivní, hloupý, jednoduchý nebo klišé. A taky se ty věci pak předělávaly. Paradoxně ale ne zase tolik. A co mi vlastně přišlo velmi milé a profesionální, a myslím si, že je to díky tomu, že pracuje hodně v cizině, že když chtěla něco ve scénáři změnit, tak to se mnou konzultovala. Přišla mi třeba ve tři ráno zpráva, v níž stálo, že si zrovna čte určitou scénu a že by se to a to mělo předělat. Chtěla to ale přepsat ode mě nebo mi řekla, co by tam změnila, a chtěla vědět, co si o tom myslím. Bylo to chování vzájemného respektu.

Myslíte, že v tom hraje roli právě i ta práce v zahraničí?

Myslím, že je to hlavně zkušenost. Přece jenom Agnieszka už mnohokrát ukázala světu, že je velice talentovaná a šikovná. Málokdo měl potřebu se s ní přetlačovat. A pro projekt samotný je to vždycky jenom plus. Pak vzniká podhoubí pro konstruktivní prostředí.

V Šarlatánovi jste si také „stříhnul“ malou roli...

Byl jsem k tomu donucen. V podstatě stojím jenom ve frontě pacientů. Ten den jsem přišel na natáčení a Agnieszka mi říkala, že tam ještě nikde nehraju a já jí odvětil, že v tom být nechci. Zastávám názor, že není dobré do filmu obsazovat kamarády, protože se pak soustředíte na ně, a ztrácíte přehled o celku a podstatných věcech. Ale ona si nedala říct, že prý se to tak dělává. Takže mi nasadili takovou leninskou čepici a stojím tam s močí v řadě s ostatními. *(smích)*

Jak jste spokojený s hotovým filmem?

Jako scenárista nikdy nemůžete očekávat doslovné naplnění své představy. Na druhou stranu můžete dostat mnohem lepší vizi toho, kdo to režíroval. A to se myslím u Šarlatána stalo vrchovatě. Podle mě Agnieszka natočila strhující dospělý film, do kterého společně s herci vnesla řadu dalších vrstev, o kterých jsem ani netušil, že v příběhu jsou.

JAROSLAV SEDLÁČEK

spoluautor námětu, kreativní producent ČT

Jak to celé vlastně vzniklo?

Na podzim 2013 poslal prasynovec Jana Mikoláška, archivář Martin Šulc, do České televize námět na film o léčiteli Janu Mikoláškově „Léčil jsem ve špatné době“. Shodou náhod se látka dostala zrovna ke mně a já mu ji odmítl. Napsal jsem mu, že nevěřím tomu, že někdo, kdo prožil dvě světové války a žil ve dvou totalitách, měl tak krásný, radostný a idylický život, jak popisuje. Martin Šulc se ale naštěstí nedal a odepsal mi. Začali jsme si psát a já se začal dozvídat spoustu zajímavých historek z Mikoláškovy života... Najednou to byl člověk z masa a kostí. Ano, s velkými a nezpochybnitelnými úspěchy, ale i s řadou neúspěchů, chyb a selhání.

Když jste se rozhodl, že si námět zaslouží rozvinout, měl jste jasno, na koho se obrátit?

Martin Šulc mi dal volnou ruku v nakládání s látkou a já dobré tři měsíce chodil, tématem takříkajíc těhotný. Pořád jsem přemýšlel, kterému scenáristovi látku svěřit. Nakonec jsem skončil u Marka Epsteina, ale vůbec jsem si nebyl jistý, jestli je tím pravým. On mě mlčky vyslechl, tvářil se u toho hodně ztrápeně, potom se zeptal na pár věcí a odešel s tím, že je to sice zajímavé, ale moc to nevidí. Konečně jsem tak zformuloval, co mě na tom příběhu tak baví, a v čem je výjimečný. Dobro a zlo prochází každým srdcem. Každý tuhle bitvu bojujeme dnes a denně, ale u Jana Mikoláška je to

násobně zajímavější a vypjatější. Osud mu naložil na záda násobně víc než komukoliv jinému. V tom se mi zdál jeho příběh nadčasový a strhující.

Byla nakonec volba Marka Epsteina tou správnou?

Ano! Marek si sehnal a přečetl knihu Vzpomínky přírodního léčitele, kterou kdysi Jan Mikolášek vydal, a měl z toho podobné pocity jako já z původního námětu pana Šulce. Mikolášek se v té knize líčí tak dokonale, že tomu při nejlepší vůli nešlo věřit. Možná, že teprve v tu chvíli Marka začal jeho příběh zajímat. První verzi Šarlatána pak napsal neuvěřitelně rychle.

A kdo přišel s nápadem oslovit Agnieszku Holland?

A s nápadem oslovit zrovna Agnieszku Holland přišla jednoznačně producentka Šárka Cimbalová! A nikdy jí za to nepřestanu být vděčný. Moc nadějí jsem téhle myšlence nedával, protože Agnieszka už jeden film o léčiteli natočila a v jednom z rozhovorů se vyjádřila, že tohle téma pro sebe považuje už za vyčerpané. O to větším šokem pro mě bylo, když na nabídnutý scénář kývla. Bylo to jako splněný sen.

JAN MIKOLÁŠEK

Skutečný léčitel a znalec bylin Jan Mikolášek (1889–1973), pocházel ze zahradnické rodiny. Vzdělával se v tomto oboru, provozoval zahradnictví v Rokycanech, ale zároveň v sobě již v mladém věku objevil schopnost léčit, což vnímal jako „dar od boha“. Před jeho domy v Třebechovicích pod Orebem, v Hradečně u Kladna a Jenštejně u Prahy, kde postupně působil, dlouhá léta čekávaly denně davy lidí na vyšetření a pomoc. Zaměstnával několik pomocníků a mezi jeho vděčné pacienty patřila i továrnická rodina Ringhofferů, Olga Scheinpflugová, Max Švabinský, prezident Antonín Zápotocký, anglický král Jiří VI. či velké množství českých umělců. Mikolášek diagnostikoval nemoci ze vzorků moči, doporučoval léčbu bylinami a měl nepopíratelné úspěchy. Dle svých slov mu rukama prošlo přes pět milionů pacientů. V lednu 1959 byl odsouzen ve vykonstruovaném procesu k odnětí majetku a ke ztrátě občanských práv a svobod. Šedesátá a sedmdesátá léta prožil v chudobě u přátel.

Kdo miluje vodu, slunce a vzduch, je také milovníkem té velké Boží zahrady, kterou Stvořitel pro nás všechny stvořil. Takový člověk nachází v této zahradě neocenitelné dary pro své zdraví a považuje tuto Boží zahradu za svoji lékárnu. Musíme však vědět, jak užívat čaje, odvary, výtažky, prášky, šťávy, oleje, kapky i masti. Léčivých bylinek sbírají se kořeny, listy, nerozvinuté květy, kůra, bobule, větvičky nebo plody. Léčivé bylinky sbíráme jen za suchého počasí a podle doby zrání.

Byliny nesušíme na přímém slunci, přikryjeme je papírem a obracíme. Rostliny pak nařežeme nadrobno a uchováme v neprodyšných, dobře popsaných krabicích. Listí a květy vaříme kratší dobu, max. dvě minuty, zatímco stonky, kůry a kořeny i pět minut. Ovesnou slámu, ječmen a oves vaříme až dvacet minut. Směs z léčivých bylin vaříme pod pokličkou, aby pára neunikala. Některé byliny jsou těkavé, to znamená, že uniká-li pára, není již odvar z těchto bylin tak účinný. Některé byliny se vůbec vařit nesmí, jen se dají do svařené a v klotu odstavené vody, přiklopí a scedí.

Výroba diviznové masti: hrst čerstvých květů naložíme do lžice převařeného jeleního loje a necháme čtyři týdny stát v teplém místě, pak vše vylisujeme, dáme do kelímku, který dobře uzavřeme a lidé nemocní zlatou žílou, hemoroidy či krvácením přikládají třikrát denně tampón natřený žlutou mastí i uvnitř.

Jan Mikolášek o bylinkách – s laskavým svolením poskytl Martin Šulc.

Text vychází z jeho knize *Životní příběh Jana Mikoláška - Pravda o slavném českém léčiteli.*

MARTIN ŠTRBA

kameraman

S Agnieszkou Holland jste nepracoval poprvé, jaké to bylo tentokrát?

S ní je to skvělé! Víc než skvělé, skvělé je slabé slovo! (*smích*) Je neuvěřitelná... Nikomu nic nedaruje a s každou emocí jde hned ven, takže se to na místě všechno pěkně pročistí a vyřeší ke spokojenosti všech zúčastněných.

Měla na vás paní režisérka jako na kameramana snímku nějaké specifické požadavky?

Určitě je na ní znát zkušenost z velkého světa. Hlavně je to ale profesionál napříč všemi profesemi, takže je na jednu stranu náročná, ale současně ví, co ta která profese obnáší a v rozhodující chvíli nepožaduje nespílitelné věci. Ve výsledku je to s ní vždycky spolupráce na vysoké úrovni. Taky dokáže vidět scénář velmi dobře vizuálně. To znamená, že s ní to pro mě není nikdy něco jako „vytáhování ověřených nápadů ze šuplíků“. Vždycky je to něco nového a původního. Její výtvarné nároky na kameru jsou intenzivní a často i velice přínosné. Taky je to velice intuitivní bytost kromě toho, že je velice vzdělaná. Zajímá se o všechno, dokáže o věcech uvažovat čerstvě a s nadhledem. Více takových Agnieszek!

Byl pro vás příběh Mikoláška objevný a nový?

I když už tady v Česku žiju dlouho, tak jsem tuhle historii neznal, a jsem rád, že se přede mnou vynořila.

MILAN BÝČEK

architekt

Bylo náročné najít ty správné lokace, když původní Mikoláškova vila použitelná nebyla?

Taková věc se málokdy povede. Naše okolí – ulice a koneckonců i příroda se mění a dobovost se vytrácí. Nic není zakonzervované, všechno se rekonstruuje, mění se i barvy a účely domů. Zjistil jsem si, kde Mikolášek opravdu žil – zanedlouho po začátku své kariéry to byl totiž díky darům svých pacientů už dost bohatý člověk, a tak si koupil velkou vilu kousek za Prahou v Jenštejně, kterou používal jako svoje obydlí, ale i ordinaci a částečně i jako lůžkovou část pro hospitalizované pacienty. Byl jsem se tam podívat, dnes je to přestavěná budova, ze které je domov důchodců. Přestavba proběhla v 70. letech a díky tomu má i architektonické tvarosloví té doby, a tím pádem pro nás byla nepoužitelná. Hledat tedy za ni náhradu bylo velmi komplikované. Vil, kde se dají točit dobové filmy, je už dnes velmi poskrovnu.

Jak moc to bylo náročné hledání?

Viděl jsem téměř stovku vil, lokační skauti jezdili napříč kraji a hledali a posílali mi fotky. Žádná ale nevyhovovala. Až na vilu v Lichocevsí. Ta byla těsně před rekonstrukcí a nový majitel byl tak moc laskavý a s rekonstrukcí kvůli našemu natáčení počkal. Hledání vily bylo problematické i proto, že měla být dobová. Mikolášek ji koupil na začátku 30. let v takovém trochu sešlém stavu,

takže se musela hledat taková, která by dobově odpovídala, ale ještě mínus doba devastace. Mikolášek ji totiž pak průběžně vylepšoval a rekonstruoval. I to se ve filmu lehce objeví. A navíc Agnieszka si sama kladla velké nároky na prostorové uspořádání i barevnost. I tak se prostory naší filmové vily ale musely kombinovat s jinými lokacemi.

S Agnieszkou jste se potkali už při práci na Hořícím keři.

Jak ji vnímáte?

Je to velmi zkušená paní režisérka a z toho titulu se s ní velmi dobře pracuje. Podle mě existují dvě skupiny režisérů. Jedni mají větší improvizaci schopnost, kdy třeba nechají v ateliéru postavit třípokoje byt a pak se rozhodnou z jakého úhlu a v jaké místnosti to natočí, kdežto Agnieszka má ten film poměrně přesně odpromítaný ještě před začátkem natáčení ve své hlavě a umí nadefinovat svoje požadavky poměrně přesně. To je dobré pro spolupráci s architektem, protože se zbytečně neutrácejí peníze. Řekne, že potřebuje dekoraci přesně odtud až potud a nepotřebuje nic víc, ale zároveň ani míň. Když ale vidí třeba nějakou pěknou lokaci nebo nápad, tak je schopna se tím nechat inspirovat a zakomponovat to do příběhu.

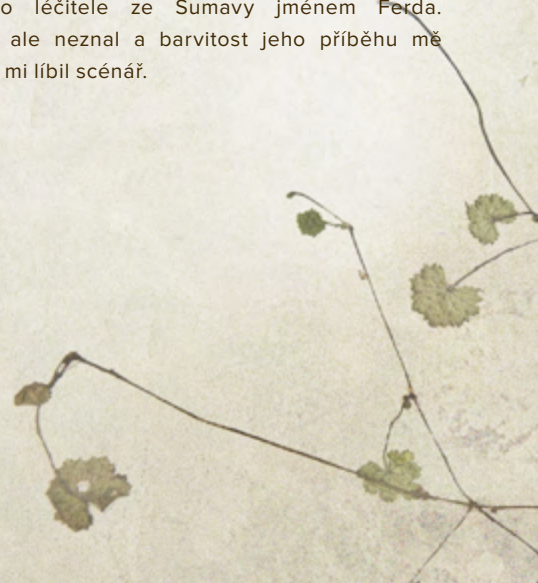
Co dalšího vám ještě pomohlo při budování atmosféry tohoto filmu?

Určitě to bylo setkání s prasynovcem Mikoláška, Martinem Šulcem, který nám poskytl autentické materiály. Některé jsme dokonce použili do filmu jako dekorace. Jsou to různé diplomy, certifikáty, poděkování... Viděli jsme i jeho portrét, který mu namaloval jeden

z jeho pacientů. Ten jsme pak nechali překreslit s hlavou Ivana Trojana a ve filmu vévodí dekoraci čekárny. Takových komponentů bylo vícero a myslím si, že příběh zvěrohodnily. Film byl trochu komplikovanější taky v tom, že je v něm tok času, takže se měnila dějinná a společenská kulisa, a tak jsme se snažili podprahově dát divákovi informaci, ve které době se právě nacházíme třeba tím, jestli na zdi za herci visí “ hakenkrajc ” nebo rudá hvězda.

Jaké bylo vaše povědomí o osobnosti Jana Mikoláška před prací na tomto snímku?

O různých léčitelích jsem slyšel třeba i od rodičů, s některými mám i osobní zkušenost. Pocházím z jižních Čech, kde se odehrál velmi zajímavý příběh, podobný tomu Mikoláškově, lidového léčitele ze Šumavy jménem Ferda. Jana Mikoláška jsem ale neznal a barvitost jeho příběhu mě překvapila. O to víc se mi líbil scénář.

KATARÍNA ŠTRBOVÁ-BIELIKOVÁ

kostýmní výtvarnice

Znala jste už dřív Mikoláškův příběh?

Vůbec. A velmi mě překvapilo, že v průběhu natáčení a příprav jsem různě narážela na lidi, jejichž rodinní příslušníci Mikoláška znali. Dokonce nám někdo ze štábu přinesl i fotografie, kde byl Mikolášek se svým společníkem. Bylo to přání k Vánocům, které poslal někomu z rodiny toho člověka.

Když jste četla scénář, „viděla“ jste, jak by kostýmy k daným postavám mohly vypadat?

Šarlatán se odehrává v době, kterou už jsem se pracovně zabývala, kde už reálie znám a umím se v nich pohybovat, takže to fungovalo a nějaký pocit i vizuální emoce se už rodily.

Byla tato práce v něčem specifická?

Na Šarlatánovi je důležité, že začíná někdy kolem roku 1917 a končí kolem roku 1959. S těmi postavami jdeme čtyřicet let a svět kolem nich se vytváří právě i pomocí kostýmů. Měli jsme stovky komparzistů v masových scénách. Ráda spolupracuji s Ivanem Trojanem, protože kostýmu dává poměrně velkou důležitost a je ochotný hodně zkoušet. Měla jsem radost, že jsme tak na vizuální stránce jeho postavy mohli opravdu pracovat. Každé období pro něj znamenalo dva tři kostýmy.

RENÉ STEJSKAL

SFX Make-up Supervisor

Jaké jste dostal zadání u hlavní postavy?

Postavu Jana Mikoláška sledujeme ve filmu zhruba od dvaceti do sedmdesáti let jeho věku. Zadání bylo tedy jasné – realistické masky Mikoláška v každém stáří jeho životního příběhu. Osmnáctiletého Jana hraje Ivanův syn Pepa, který je tátovi velice podobný. Ivan hraje Mikoláška ve stáří čtyřiceti, pětapadesáti a sedmdesáti let, má tedy ve filmu tři různé podoby. Nejsložitější byla maska sedmdesátiletého Mikoláška. Její aplikace trvala dvě a půl hodiny. Ivan má na obličej udělané vrásky kolem očí, na krku a nalepeno a zalíčeno šest dílů ze silikonu, které nesmějí být vidět ani v největších detailech tváře. K tomu úprava a dobarvení vlasů, obočí... Na každý den aplikace masky se musí vyrobiť nové silikonové doplňky, protože se při odličování zničí. A s touhle maskou jsme pracovali dvacet dva natáčecích dnů. Bylo tedy vyrobeno celkem sto dvacet tři silikonových dílů!

Jaká byla spolupráce s Agnieszkou Holland?

U filmu pracuji přes čtyřicet let a poznal jsem mnoho našich i zahraničních režisérů. Dnes vím, že na spolupráci s opravdovou osobností musíte mít velké štěstí, protože takových je málo. Já jsem to štěstí měl – Agnieszka Holland takovým režisérem je. Spolupráce s ní si moc vážím, probíhala v naprosté pohodě.

PARTNEŘI FILMU

PARTNEŘI FILMU

Česká podnikatelská pojišťovna

AAA auto

M2C

FILM VZNIKL ZA PODPORY

Státního fondu kinematografie

Polského filmového institutu

Audiovizuálního fondu SK

Prague Film Fund

Filmové nadace

GRAFICKÁ PODOBA PRESSKITU

Marcela Šedivá

Rudolf Havlík

marlene

FILM PRODUCTION

F. & M. E.
FILM & MUSIC ENTERTAINMENT LTD

furiafilm
production company

Česká televize

STUDIO
(MÉTRAGE)

m | Moderator Inwestycje

rtv:
ROZHOVŮ A TVORBY
KURZŮ

CERTICON

MAGIC
★ LAB

sestav
fond
kinematografie

POLSKO INSTYTUT SŁOJAS FILMOWEJ
POLISH FILM INSTITUTE

af AUDIOVIZUÁLNY
FOND

Wow
Prague
Film Fund

FRA HA
FRA GUE
FRA GA
FRA G

FILMOVÁ NADACE
O sloba I

Radiožurnál
Český rozhlas

magazín

OPZ

TOTALFILM

Maximum

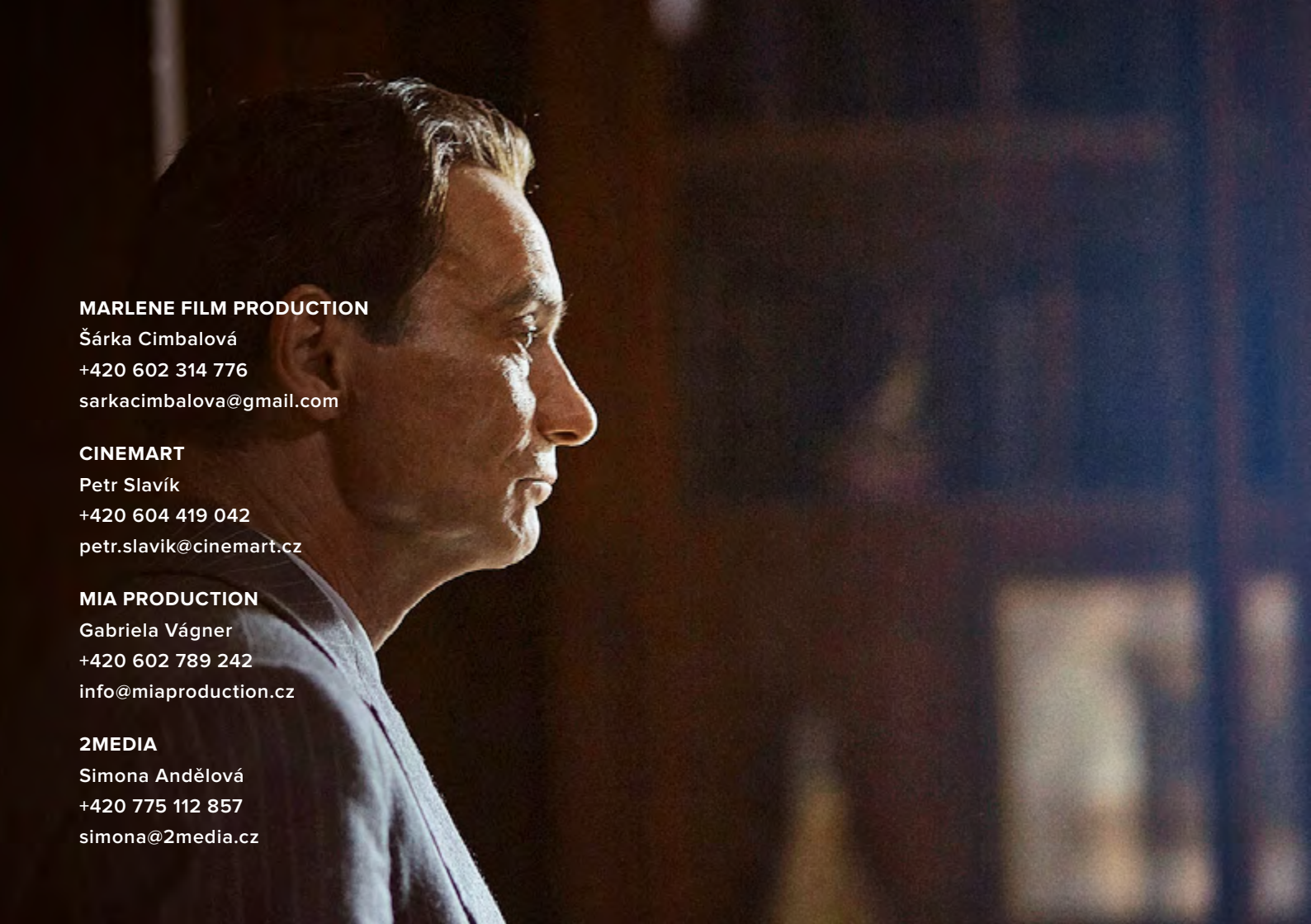
ZABAVNĚJŠÍ CESTOVÁNÍ

m2:c

AAA AUTO

ČPP
Všeobecná spojitost

CinemArt

A profile view of a man with dark hair, wearing a dark suit jacket, looking towards the right. The background is dark and out of focus, suggesting an indoor setting with some light sources.

MARLENE FILM PRODUCTION

Šárka Cimbalová

+420 602 314 776

sarkacimbalova@gmail.com

CINEMART

Petr Slavík

+420 604 419 042

petr.slavik@cinemart.cz

MIA PRODUCTION

Gabriela Vágner

+420 602 789 242

info@miaproduction.cz

2MEDIA

Simona Andělová

+420 775 112 857

simona@2media.cz